

AB ALDATMACASINA SON !

3 Ekim'i tersine çevirelim: Kaybeden burjuvazi, kazanan emekçiler olsun...

Gündem ve Politika	syf. 2-7	Sınıf Mücadelesi	syf. 9-14
Pakistan'da asıl kapitalizm öldürüyor		Kamu çalışanları sözleşmeye zorlanıyor	
3 Ekim'i tersine çevirelim		DİSK yeni 'sol' arayışlar içinde	
İnsanlığın virüsü kapitalizmdir		Emek güncesi	
Bütçe: Yoksullara yükleniliyor		Fabrikalardan işçi mektupları	
Rektöre yapılan komplo mu?		Dünya	syf. 15
Yeni ÖSYM ve Eğitim sitemi		Irak: İşgal altında 'referandum'	
Ekonomi	syf. 8-9	İşçi Cephesi	syf. 16
Türkiye'nin Askeri sermayesi: OYAK		Yeni bir evreye doğru	

Pakistan'da deprem değil kapitalizm öldürüyor

Pakistan da 7.6 büyüklüğünde deprem oldu. Merkez üssü Keşmir bölgesinde olan depremde ölenlerin resmi olarak sayısı 53 bin 182 kişi olarak açıklandı. Depremde 3 milyon kişinin evsiz kaldığı söyleniyor. Binlerce insanın ise halen yıkılan binaların altında olduğu ve çıkarılmadığı da belirtiliyor. Kurtarma çalışmalarının yapılması yolların çamurlu olmasından dolayı mümkün olmuyor. Yolların düzeltilmesi için bir kuruş harcamayan Pakistan devleti her yıl milyarlarca doları (özellikle de bölgede Hindistan devletiyle silahlanma rekabeti içinde olmaları nedeniyle) silahlanmaya ayırıyor. Bölgeye ancak helikopterle yardım ulaşabiliyor ama yeterli helikopter olmayınca yardımlar yerine ulaşamıyor.

Irak'ın işgal edilmesi için her türlü askeri yardımlarını esirgemeyen emperyalist/kapitalist ülkeler, deprem bölgelerine yardım yapılması için helikopterlerini esirgemekteler.

Hep aynı senaryo

Bugün Pakistan da deprem, dün ABD'de Katrina kasırgası ve başta Endonezya olmak üzere Orta Asya'yı etkisi altına alan tsunami, ayrıca Türkiye ve İran'daki depremler ve benzerleri... Doğal afetlerin yaşanması sonucunda yaşamlarını yitirenler yoksul bölgelerde yaşayan işçiler, emekçi ve yoksul kitlelerdi. Çünkü dünya kapitalist sömürü düzeni bütün ülkelerde aynı hattı izlemekte. Doğal afetlerde, özellikle de depremlerde karşılaştığımız bir başka sorun ise yıkılan binaların içinde devlete ait kamu binalarının büyük zarar görmesi. Kamu binaları, okullar, hastaneler, devlet daireleri vb. dolayısıyla milyonlarca Pakistanlıyı veya diğer ülkelerde yaşanan doğal afetlerin sonucunda aynı görüntüleri görebiliriz. Bu yaşanan doğal afetlerin sonucundaki ölümlerin sebebi doğal afetler mi, yoksa insan yaşamını hiçe sayan, tek amacı daha fazla kâr elde etme arzusundaki bir avuç kapitalist mi? Bizce ikincisi

çünkü kapitalist düzen içinde yaşamının ağır faturası daima yoksulların payına düşüyor.

Dostlar alışverişte görsün

Emperyalist/Kapitalist ülkelerin liderleri basında göstermelik olarak yardımlarda bulunacaklarını duyurdular. Yapılan yardımlar zaten yeterli değil. Hükümetler kameralar karşısında Pakistan halkının yanında olduklarını söylediler ve sonra ortadan yok oldular. Böylece Pakistanlı yoksul kitleler kışın soğuğuyla baş başa bırakıldılar. Burada amaç Pakistan halkı için yapılan yardımları şova mı dönüştürmek, yoksa kalıcı çözümler mi bulmak? Bugün devlet yetkililerinin yaptıkları şovdan başka bir şey değil, zaten kalıcı çözümleri bunlardan beklemek hayal olur.

Pakistan, ABD'nin Asya'daki en önemli müttefiklerinden birisi. 2001 yılından beri ABD, Pakistan'a yardım adı altında her yıl milyarlarca dolar aktarıyor. Askeri harcamalar için 2 milyar doları Müşerrefe hibe eden ABD, deprem zedelere yardım için 100 bin doları uygun görüyor. Üstelik deprem zedelere 260 bin çadır, 2 milyon battaniye gerekirken. Göndermiyorlar çünkü bu malzemeler dünyanın dört bir yanından emperyalist işgalcilerin düzenlemekte olduğu operasyonlar için gerekli. Bu yüzden şu ana kadar ancak 30 bin çadır, 130 bin battaniye verildi. Malzemeler işgaller için gönderiliyor. Bu arada vazgeçilmez müttefik Pakistan halkı biraz üşüyebilir diye düşünülüyor!

Türkiyeli kapitalistler de diğer ülkelerdeki kapitalistler gibi yaşanan doğal afetlerde fırsatçılığı kollamakta, aynı akbabalalar gibi. Türkiye'de kapitalistler iftar sofralarında "Müslüman Pakistan" halkı için bir yandan göstermelik dayanışmalarda bulunurken, bir yandan da içten içe yaşanan depreme seviniyorlar. Çünkü Pakistan'daki depremin, Pakistanlı kapitalistleri özellikle tekstil sektöründe zayıflatacağını ve Türkiyeli kapitalistlerin bu süreçte satışlarının arttıracağını hesap ederek ellerini ovuşturmalarına fırsat veriyor.

Dünyada 2005 yılı için silahlanmaya harcanacak paranın 1 trilyon doları bulması beklenirken, Pakistanlı deprem zedelerin acil ihtiyacı olan 300 milyon dolar. Sonuç olarak, Pakistanlı deprem zedeler ve yoksul kitleler kapitalist dünya düzeninde kaderlerine terk edilmiş durumdadır. Pakistanlı yoksul emekçiler başta olmak üzere yaşanan doğal afetlerin sonucunda kitlesel kıyım maruz kalmamak için yoksul kitlelerin en büyük toplumsal afeti olan kapitalist sistemle hesaplaşması her zamankinden daha acildir.

3 Ekim'i tersine çevirelim: Kaybeden burjuvazi, kazanan emekçiler olsun...

Artık her şey çok açık. Gizli kapaklı iş kalmadı. Eskiden de yalancılar, ikiyüzlüler, hain ve işbirlikçiler şimdiki kadar çoktu. Ama yalanlar süslenir, saklanır, yeri geldiğinde inkar edilirdi. Çünkü o zamanlar başbakanlar, "ben pazarlamacıyım, memleketi pazarlıyorum" deme noktasına henüz gelmemişti. Pazarlama işleri el altından, gizli kapaklı, mümkünse "racionuna uydurularak" yapılırdı. İş saklanamaz hale geldiğinde ise zat-ı muhteremler, "verdiysem ben verdim, size ne kardeşim?" çıkışlarıyla durumu kurtarmaya çalışırlardı. Biliyoruz, izliyoruz şimdi babalar gibi satma dönemi. Yani artık marifet saklamak da, inkar etmek de değil insanların gözlerinin içine baka baka yalanları şiir gibi söylemekte.

Bizde gelenektir, büyük oranda işçinin, emekçinin, yoksul halk kitlelerinin oylarıyla seçilenler bir anda büyük adam olurlar ve mazbatalarını alır almaz da, oy aldıkları işçi ve emekçileri azarlayıp, adamdan saymamaya başlarlar. Cumhurbaşkanı'dan başbakanına, milletvekilinden müsteşarına, valisinden emniyet müdürüne, önüne gelen tarafından sürekli şekilde azarlanan emekçi halka "sen anlamazsın dendir" ve boyundan büyük işlere karışmaması öğütlenir. Çünkü onlara göre işçiler, emekçiler kendi başlarına karar veremezler. Karar vermeye kalkarlarsa başlarına türlü belaları musallat ederler. Öyle ya bunca sömürüye, baskıya, hak ve özgürlük ihlaline, işsizlik ve yoksulluğa rağmen on yıllardır bunları yaratan aynı patron partilerine oy verip, burjuva hükümetlerin kurulmasını sağlayan kitlelerin yarın ne yapacağına güven olur mu?

İşçinin AB umudu bir arayıştır

Nitekim baskıdan, zulümden, işsizlikten, yoksulluktan bunalmış, bıkmış olan geniş emekçi kesimlere anlatılan AB masalı önceleri çok hoştu. Kuşkusuz insanlar aptal oldukları için değil, umutsuz ve alternatifsiz oldukları için bu masala inanmak istediler. Burjuvazinin gazete ve televizyonları da bu masalları sürekli pompaladı. İşsizlik var, AB gelecek bitecek; asgari ücret düşük, AB gelecek yükselecek; sendikalaşma yok, AB gelecek örgütlü toplum olacağız; sağlık-egitim rezil durumda, AB gelecek herkese hastane-okul... kısaca iş, aş ve özgürlük AB ile gelecek dendi. Sonuçta, umutsuzluğun çaresizliğin yarattığı daha iyi bir hayat beklentisinden dolayı, büyük bir kitlesel AB desteği söz konusu oldu. Sonuç-

ta da dendi ki, nüfusun yüzde 70-80'i AB'yi destekliyor.

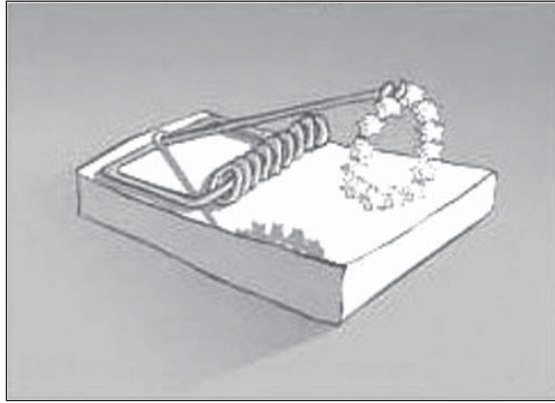
Ama gelin görün ki masal daha ilk sayfalarında umutsuzluğa, umutsuzluk da öfkeye dönüşmeye başladı. AB'ye uyumlu olacağız diye yapılan özelleştirmeler sonucu çalışanların yarısı işlerini kaybetti. Özelleştirilen işyerlerinde her 3 kişiden 2'si sendikası oldu. İş güvencesine inanıp sendikaya üye olmak isteyen on binlerce işçi-emekçi işinden atıldı. Yeni iş yasası ile eski ağır çalışma koşulları bile mumla aranır hale geldi. Taşeron çalışma her sektörde yaygınlaştırılarak adeta örgütlü toplumun dibine dinamit döşendi. Asgari ücretinin yükselmesini bekleyenlere İMF, Türkiye'de asgari ücret yüksek dedi. Patronlar bölgesel asgari ücret önerileri getirdi. Rahat emeklilik ve insanca yaşama umudu taşıyanlara

Dünya Bankası, emeklilik yaşı Türkiye'de çok düşük yükselsin, AB standartlarına gelsin diye buyurdu; yani önce 58-60'a çıkarılmış emeklilik yaşında yeni hedef 65 olacak. Eğitim, sağlık, belediye hizmetleri hızla özelleştirilmeye devam ediyor. Kır proletaryası ve geniş köylü kitleleri AB uyum yasaları ortada tarım bırakmadığı için milyonlardan oluşan aç ve susuz bir işsiz kitle haline geldi.

Kuşkusuz bir avuç patron ve tuzu kuru üst sınıflar için güzel şeyler oldu. Ama işçi sınıfı ve emekçi yoksul halk için değil. AB eksenli yeni-liberal kapitalist saldırı arttıkça işçi ve emekçiler için koşullar daha da kötüleşecektir.

AB: emperyalist sömürü projesi

Burada şaşırtıcı bir şey var mı? Avrupa Birliği (AB) projesi bir emperyalist sömürü projesidir. Bu nedenle hem AB ülkelerindeki hem de dünyanın diğer bölgelerindeki işçi sınıfı ve emekçiler için AB'yi cennet mekan ilan edip, kurtuluş olarak sunanların tamamı maksatlardır, yalan söylemektedir. AB'nin amacı sömürüyü yoğunlaştırıp kâr oranları yükseltmek ve bunu yaparken işçi sınıfının tüm geçmiş kazanımlarını gasp etmek, politik ve örgütsel olarak da işçi sınıfının mevzilerini parçalamaktır. Nitekim AB ülkelerinde yükselen emeklilik yaşı, düşen emekli aylıkları, kısılan ve çeşitli şartlara bağlanan işsizlik sigortası, artan işsizlik, düşen ücretler, eğitim ve sağlık gibi sosyal haklarda yapılan kesintiler de bu amaca hizmet etmektedir. Başta Fransa ve Almanya olmak üzere Avrupa işçi sınıfında artan hoşnutsuzluklar da

bu durumun bir sonucudur.

3 Ekim patronların zaferi

İşte Recep Tayip Erdoğan bu Avrupa'nın birliğine Türkiye'yi sokmak için müzakere tarihi aldığı için, 4 Ekim günü, adeta bir zafer kazanmış komutan edasıyla kurmayları Gül ve Babacan ile birlikte tarihe geçtiğine emin halde kutlamaları kabul etti. Tayip Erdoğan'ın ilan ettiği zaferi uzun süredir bekleyen patronlar ise kutlamalara katılmakta gecikmedi. Koç, "Bu dev bir kurumsal adım. Tabii önümüzde uzun bir yol var. Bu yolda AB'ye düşen, uzun dönemli çıkarlarını doğru tahlil etmektir. Türkiye'ye düşense sağladığı muazzam ilerlemeyi sürdürmek, kazanımlarını sağlamlaştırmaktır" derken Sabancı Holding Yönetim Kurulu Başkanı Güler Sabancı, "Türkiye'nin de Avrupa'nın da yolu açık olsun" ve Eczacıbaşı Holding Yönetim Kurulu Başkanı Bülent Eczacıbaşı, "Artık Türkiye, politikada, ekonomide ve toplumsal yaşamın tüm alanlarında, bir çağdaşlık projesinin içinde yer almıştır. Bu alanlardaki dönüşümler sağlandıkça toplumun refahı yükselecek, mutluluğu artacaktır" dedi.

Yukarıda sıraladık, işçi sınıfı ve emekçiler için, üstelik sadece Türkiye'de değil AB ülkelerinde de bu proje büyük ekonomik ve siyasi kayıplara yol açıyor. Burada işçiler ve emekçiler için yükselecek bir refah ya da artacak bir mutluluk yok. Çağdaşlık bu işin safasası. Ama tam da bu nedenle birliğin patronlarca alkışlanması son derece doğal. Patronlar ve hükümetleri emperyalist bir sömürü projesini geniş halk kesimlerine birer kurutulmuş reçetesi gibi sunma gayretinden ödün vermek istemiyorlar.

AB'den medet uman işçi sendikaları ve sol partilere hayır

Brüksel'de, 17 Aralık 2004'de, Avrupa Birliği ile Türkiye arasında müzakerelerin başlaması için 3 Ekim tarihini alan başbakan Recep Tayip Erdoğan bunu bir zafer olarak sunmuştu. 3 Ekim tarihinde Türkiye'nin müzakerelere başlamasını da aynı şekilde bir zafer olarak sundu ve patronlar da bunu bir zafer olarak alkışladılar. Pekiyi ama işçi sendikaları, örneğin DİSK, TÜRK-İŞ, HAK-İŞ gibi sendika konfederasyonları niçin AB'yi bir kurtuluş, bir ilerilik olarak kabul ediyor? Benzer şekilde ÖDP, DEHAP ve yeni kurulan DTH gibi "sol", işçi ve emekçi yanlısı olduğunu söyleyen partiler AB'den ne umuyorlar? Kendi dinamikleriyle, özgüleriyle hak ve özgürlüklerini alamayacağına inandıkları kitleler için kırıntılar toplamayı! İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır. Mücadele ile elde edilmeyen hiçbir hak kalıcı ve gerçekçi olmadığı, olamaz. İşçi sınıfının tarihe karıştığını,

artık geniş toplumsal kesimlerin ortak çıkarlar temelinde bir araya geldiği yeni bir dönemin söz konusu olduğunu ve kendilerini -en hafif ifade ile- ideolojik-politik olarak kapitalizmin insanileştirilmesine adanmış olduğunu söyleyen sendika ve partiler aslında kapitalizmin sömürüsüne hizmet etmektedir. İnsani bir kapitalizm olamayacağı gibi, kapitalizmin reformlar yoluyla işçi ve emekçiler için dönüştürülmesi de söz konusu olamaz. Bu ancak dün Stalinizmin ve sosyal demokrasinin tüm dünyada işçi sınıfını emperyalist-kapitalist sistem içinde tutup, sömürüye boyun eğmesine yol açan durumuna uygun bir rol olabilir.

Sömürü ve baskı düzeni devam etsin diyenlere hayır

Diğer yandan AB'ye karşı çıktığını söyleyen ama işçi ve emekçi kesimlerin sömürülmesine ve başta Kürt halkı olmak üzere halkların ve bütün ezilen kesimlerin üzerindeki ayrımcılığa ve baskıya aldırış etmeyen, hatta bu şiddetin ideolojik, politik ve örgütsel bir parçası ve uygulayıcısı olan -İP, MHP, BBP, CHP gibi...- parti, sendika ve kesimler ise milliyetçi, faşist politika ve tutumlarıyla sürmekte olan sömürü ve baskı düzeninin değişmeden olduğu gibi devam etmesini isteyen, statükonun değişmesini istemeyen güçlerdir. Değişmesini istemedikleri düzen işkencenin sistematik şekilde işlediği, halkları kendi kaderlerini tayin etmek hakkından mahrum eden, emekçi halkın aç ve açıkta yaşamaya mahkum edildiği, en basit sendikal hakkın bile kullanılmasının lüks sayıldığı, 4 milyona yakın açlık içinde, 17 milyonu aşkın yoksulluk içinde emekçinin yaşamaya devam ettiği, asgari ücretin açlık sınırının yarısı olduğu, her dört kişiden birinin işsiz olduğu bir düzendir. Evet AB'ye hayır diyoruz ama bu hayır, bu düzen olduğu gibi devam etsin demek değildir; aksine bu düzen, işçi ve emekçiler ve ezilen ve sömürülen en geniş kesimler adına dönüştürülmelidir. Bunun

yolu Türkiye ve Avrupalı işçi ve emekçilerin ortak düşman kapitalizme karşı birleşik enternasyonalist bir mücadele hattını örmesi ve kendi devrimci işçi partisini inşa etmekle mümkün olacaktır.

Müsamereye son vermek için mücadeleye

Aslında bir yandan da yaşadığımız bir müsamere. 3 Ekim'in ardından Türkiye'ye gelen AB'nin genişlemeden sorumlu üyesi Olli Rehn, TBMM'de orta şekerli kahvesini içtikten sonra açmış ağzını, yummuş gözünü ve demiş ki; "Siyaset bir sanattır. Ortak bir belge üzerinde anlaşma arandığı zaman bilerek bazı boşluklar bırakılır. Sonra onlar doldurulur, herkes memnun olur. Biz sözümüzü tuttuk ve müzakereleri başlattık. Şimdi Türkiye'nin de sözünü tutması zamanı. Hükümet üyelerinden de bu konuda teminat aldım. Ek protokolü meclis onayından geçirmesi, ondan sonra protokolü tam olarak uygulamaya koymasına gerekiyor Bu konunun halledileceğini söylediler. Türkiye sözünü tutacak, protokol onaylanacak ve uygulamaya geçilecek. Serbest dolaşıma gelince o zamanki şartlara bakılır. Gün geldiğinde o zaman Avrupa'nın işgücü piyasasına bakılıp belki de serbest dolaşım konusundaki bu erteleme, kalıcı hale gelebilir." İşte mesele bu kadar basit. Bu anlatım önce 17 Aralık 2004'de, sonra 3 Ekim 2005'de büyük zaferler kazandığını söyleyenlerin anlattığı masalların güzel bir özeti. Aslında AB ekseninde 40 yıldır aynı masalı dinliyoruz. Oysa bu masalları dinlemek yerine işçi sınıfı ve emekçiler olarak kendi mücadele öykümüzü tarihe yazmamızın zamanıdır.

İşçi Cephesi

İnsanlığın virüsü kapitalizmdir, Onun da panzehiri sosyalizm...

Kuş gribi Asya ülkelerinin ardından Türkiye'yi de etkisi altına aldı. Balıkesir'in Manyas ilçesindeki bir çiftlikte bulunan hindilerin nedeni bilinmeyen bir nedenle peş peşe ölümleri üzerine yapılan incelemelerde, hindilerin kuş gribinden dolayı öldükleri belirlendi. Yetkililer Manyas'ta görülen hastalığın yayılmaması için, bölgedeki tüm kanatlı hayvanlar itlaf etmeye başladı. Bunun sonucunda milyonlarca yoksul kitlenin ucuz olduğu için sofrasında yiyebileceği tavuk eti tedirginliği yaşandı.

Bilim adamları insanların dikkatli olması gerektiği uyarısında bulunurken, hükümet üyeleri ise sık sık tavuk etinin yenebileceğini söylüyor. Hükümetin kaygısı insanların sağlığı değil, bir avuç tavuk patronunun zarar etmesini önlemek. Kuş gribi tavuk satışlarındaki tüketimi yavaşlatmış olsa da daha sonraki süreçte kesilmiş tavukların tekrardan tüketicilere sunulması tehlikesi var. Çünkü bunun hiçbir şekilde denetiminin yapılmadığı, her türlü kaçak etin girişinin rahatlıkla yapıldığı hafızalarımızdan silinmedi; deli dana eti, radyasyonlu çay vb. örnekleri hatırlayalım.

Oysa sağlıklı yaşamak temel bir hak ve kapitalist düzen bunun önündeki en büyük engel. Patronların zarar etmeye başlamaları,

hükümetin acilen olaya müdahale etmesine neden oldu. Başbakan'dan, Tarım ve Köy işleri bakanına kadar tüm yetkililer her şeyin kontrol altında olduğundan, tavuk eti yemenin bir sakıncası olmadığından, virüsün iyi pişirilmiş ette yaşamayacağından bahsettiler. Ama olayların tartışıldığı gün Meclis mutfak münüsünden tavuklu yemekleri çıkartmıştı. Ayrıca konuyla ilgili bakanın katıldığı bir haber programında bakana sunulan iyi pişmiş tavuğu yememek için direnmesi ise işin cabası.

Kuş Gribi Roche'u uçurdu

Kuş gribi olarak adlandırılan H5N1 virüsü insanlar arasında bir salgın hastalığına yol açtı. Bu salgın hastalıktan korunmak ve tedbir almak isteyen ülkeler, hastalık karşısında etkili olduğu bilinen ve tek üreticisi emperyalist tekelle Roche firması olan ilacı almak zorunda. Roche'un ürettiği Tamiflu ilacına yoğun bir talep oldu. Kuş gribinin farklı ülkelere yayılmasını önlemek amacıyla hükümetler yoğun bir şekilde ilaç talebinde bulundular. Hükümetlerin bu davranışı insan sağlığına önem verdiklerinden dolayı değil, kendi çıkarlarının korunması için önlem alma ihtiyacından kaynaklanıyor.

Bu talebi tek başına

karşılayamayacağını bilen bilim adamları ilacı başka şirketlerinde üretmesi ve satması için baskı yapıyor olmasına rağmen, Roche firması bunu kabul etmiyor. İlacın üretim ve dağıtım patentini elinde bulunduran Roche buna dayanarak pastadan kimsenin yararlanmasını istemiyor. Kutusu 60 dolar olan Roche'un ürettiği bu ilacı yoksul kitlelerin almasına zaten olanak yok. Virüsün insan sağlığına nedenli tehdit oluşturacağı, ne Roche firmasının ne de onun gibi diğer kapitalistlerin umurunda.

Şahin Yıldırım

Yoksullara yüklen, 'kriteri' yakala

AKP hükümeti 2006 yılı bütçesini Maliye Bakanı ishal olduğu için hastanede açıkladı. Hükümet, 2006 bütçesinde Maastricht kriterlerini (AB'ye üye ülkelerin bütçe açığının gayri safi yurtiçi hâsılasına (GSYİH) oranının yüzde 3'ü geçmemesini öngörüyor) yakalayacağını belirtti. Bunun anlamı gittikçe büyüyen bütçe açığının kapatılması için yeni vergilerin yoksul kitlelere yüklenmesi. Başka bir anlamı yok.

Devlete vergi veren kurumların içinde en fazla vergi veren KİT'lerin özelleştirmeler yoluyla yağmalanması vergi gelirlerinde büyük oranda düşünene neden olacak. Dolayısıyla hükümetin oluşacak vergi kaybının kapatılması için başvuracağı yollar belli; zamlar, KDV, ÖTV, motorlu taşıtlar vergisi vb. dolaylı vergilerin artırılması. Bu durumda işçi ve emekçileri bol zamlı ve vergili yeni bir yıl bekliyor.

Bütçe kime hizmet ediyor?

Eski bütçede 97 kuruluşun gelir gideri bir arada veriliyordu. Hükümet, yeni bütçedeki kuruluş sayısını 164'e çıkarttı. BDDK, SPK, RTÜK, Kamu İhale Kanunu ve benzerleriyle böylece 67 kalem daha bütçeye eklenmiş oldu. Bu da zaten hizmet vermeyen hükümetlerin bundan sonra hiç hizmet vermeyecekleri anlamına geliyor.

Bütçede yapılan açıklamaya göre, 2006 yılı bütçe giderleri yaklaşık 174 milyar YTL iken, gelir 156 milyar YTL olarak açıklandı. Ayrıca bütçenin yüzde 30'u faize gidiyor. 2005 yılı bütçesinde 57 milyar YTL olarak ayrılan faiz giderleri, 2006 yılı bütçesinde 46 milyar YTL'ye düşürülmüş gibi görünse de bütçede en büyük paya sahip. 2006 yılında faizlerin düşürülmüş olmasına rağmen kitlelere gidecek hizmete dönük dişe dokunur bir kalem gözüküyor.

Hükümet, en basitinden temel hak olan eğitim ve sağlığa ayrılması gereken payın düşük seviyelerde tutulması, tamamen bu kurumların tasfiye edilmesini hedefliyor. Devlet okullarına öğretmen ücretleri dışında kaynak aktarılmazken, özel okullar çeşitli vergi indirimleri vb. teşviklerle desteklenmekte. Keza sağlıkta da aynı sorun yaşanmakta.

Sonuç olarak hükümet bütçeyi bir avuç asalağın ihtiyacına göre hazırlamış. Sosyal güvenlik prim

borçları olanların affediliyor olması işçi ve emekçilerin sırtına daha da fazla yük bineceği anlamına geliyor. Hükümet açıkladığı bütçede ne işsizlere iş olanağı, ne emeklilere yaşam standardı, ne de sağlıklı bir çevre hizmetine bütçe ayırmadı.

Bu bütçe tamamen işçi ve emekçilere yeni yükler getiren bir bütçe. Hâlbuki bu bütçenin oluşmasındaki en önemli kaynak işçiler, emekçiler ve yoksul kitleler. Ama unutmamalım ki bütün bu adaletsizliklerin kaynağı kapitalist düzendir ve kapitalist düzen içinde her şey patronların ve işbirlikçilerinin çıkarlarına göre düzenlenir. Haklarımız ve özgürlüğümüz için kapitalizme, patronlara ve onun hükümetlerine karşı mücadeleye devam.

Şahin Yıldırım

Kaymazların davasına yine polis saldırdı

21 Kasım 2005 günü Mardin ili Kızıltepe ilçesinde polisler tarafından infaz edilen 12 yaşındaki Uğur Kaymaz ve babası Ahmet Kaymaz'ın davası sürüyor. Polisler aleyhine açılan yargısız infaz davası güvenlik gerekçesi ile Mardin'den Eskişehir'e alındı. (Yargılanan polisler halen görevlerine devam etmektedir!) İlki 20 Temmuz'da görülen davayı izlemeye gelenlere Bozöyük ve Eskişehir'de faşist gruplar saldırmış, polis seyirci kalmıştı. 2. duruşmayı izleyenlere de benzer sorunlar çıkarıldı. Eskişehir girişinde polis barikatı ile karşılaşıldı. Daha sonra polisin saldırısı sonucu 12 kişi gözaltına alındı. Suçluları yargılanana dek bu davanın takipçisi olacağız.

Rektöre yapılan komplo mu?

Van, Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörü Prof. Yücel Aşkın'ın tutuklanması bir anda Türkiye'nin siyasi gündemini belirledi. Türkiye'de bir rektör ilk defa cezaevine konuldu. Bu kararın ardından YÖK, üniversitelerin medreseleştirilmek istendiğini öne sürdü. Hükümet ise bunu inkar ederek sorunun hukuki olduğunu iddia etti.

Yücel Aşkın'ın tutuklanmasının ardından sorun, laik ve anti-laik kavgasına döndürülmeye çalışıldı. Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörü Yücel Aşkın hakkında 5 Nisan 2005 tarihinde Van Cumhuriyet Savcılığı'nca çıkar amaçlı suç örgütü oluşturmak, tehdit ve baskı ile ihaleye fesat karıştırmak, resmi evrakta sahtecilik suçlarından soruşturma başlatılmıştı. İspanyol Exponion firmasından 25 milyon dolarlık tıbbi malzeme alımıyla ilgili hakkında suçlamalar yapıldı. Prof. Yücel Aşkın, Ceza Muhakemesi Kanunu'nun; delillerin yok edilmesi, gizlenmesi veya değiştirilmesine ilişkin 100. Maddesine dayanılarak tutuklandı.

Komplo mu?

YÖK Başkanı Erdoğan Teziç, Yücel Aşkın'a komplo düzenlendiğini öne sürerek AKP iktidarının üniversiteleri sindirmeyi amaçladığını ve kadrolaşmaya çabaladığını öne sürdü. Rektörler ve öğretim görevlileri hükümeti anti-laiklikle suçladı. Bu arada YÖK Genel Kurulu 21 Ekimde "Yüksek Disiplin Kurulu" sıfatıyla yaptığı toplantıda başbakanlık müsteşarı Ömer Dinçer'in, intihal (bilimsel hırsızlık) yaptığı gerekçesiyle bundan böyle üniversitede öğretim görevlisi olarak çalışamayacağına karar verdi. Oysa Ömer Dinçer'in bilimsel hırsızlık yaptığı iddiası aylardır bilinen bir durumdu. YÖK'ün bu durumu AKP'den intikam almakta kullanması ilginçti. Halbuki bu durum daha önceden gündeme gelmiş, Ömer Dinçer'in bilimsel hırsızlık yapması görmezden gelinmişti.

Ülkede bir çok olumsuzluk olurken kılı bile kıpırdamayan rektörler, kendilerinden birine zarar geldiğinde adeta ayaklandılar ve Van'a giderek Rektör Yücel Aşkın'ı cezaevinde ziyaret ettiler. Çok demokrat(!) rektör-

lerin ve öğretim görevlilerinin cezaevine gitmeden önce Van'da ziyaret ettikleri yerlere dikkatinizi çekmek istiyoruz. YÖK Başkanı Prof. Erdoğan Teziç'in başkanlığındaki öğretim görevlileri ve rektörler ilk olarak vali Niyazi Tanılır'ı ve Kolordu komutanı ve askeri birliği neden ziyaret ettiler? Anlamak çok güç! Rektörlerin demokrasi anlayışı bu olsa gerek.

Ne YÖK ne AKP, hak ve özgürlükler için her ikisine karşı daima mücadele

Aynı rektörler, Van Yüzüncü Yıl öğrencileri ana dilde öğrenim istedikleri gerekçesiyle okuldan uzaklaştırıldığında dilsiz ve sağdırlar. Bu öğrenciler mahkemede beraat ettikleri halde okullarına dönemediler ve öğrenim görme hakları ellerinden alındı. Yüzüncü Yıl Üniversitesi'nde 2 bine yakın öğrenci çeşitli sebeplerden soruşturulmuş oldu. Öyle komik sebepler vardı ki mesela halay çektikleri için okuldan uzaklaştırılan öğrenciler oldu.

Rektörler ve öğretim görevlileri bu ülkede yargısız infazlar yapılırken, bu ülke karakollarında, kışlalarında insanlara işkence yapılırken, emekçilerin vergileriyle kurulan fabrikalar sermayeye peşkeş çekilirken, demokratik haklar kısıtlanırken, bir halk katledilirken de tepki göstermediler. Onlar bunu göstermediler ama şimdi demokrasi havariliğine soyunuyorlar.

Van'da gerçekleşen olaylar askeri-bürokratik kastla AKP hükümeti arasındaki çekişmenin bir yansımasıdır. Rektörler baskıcı, otoriter devletin simgesi durumundadır. Diğer taraftaki AKP ise emekçi düşmanı bir hükümettir. Patronlar için çalışmakta, emekçilere saldırmakta ve üniversiteleri de kendi çiftliği haline getirmek istemektedir. Biz bu kavganın tarafı değiliz. Aksine her ikisine de karşı mücadele ediyoruz. Çünkü her ikisinin de bu köhne düzenin yaşaması için çabaladığını biliyoruz. Bu ülkeye demokrasi ne rektörlerin yalancı gözyaşlarıyla, ne de hükümetin AB palavralarıyla gelecek. Bu ülkeye demokrasi işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesiyle gelecek.

Jiyan

Yeni ÖSYM ve Eğitim Sistemi

Değişen ÖSYM sistemi, bu sene de öğrencileri dershaneye milyarlarca lira para ödemeye zorluyor. Bu sene, hayatımızı belirleyecek sınav diğer seneler gibi olmayacak. Çünkü bu sene sistem tamamen değiştirildi ve hiç de adil olmayan bir yöntemle eski yıllardan daha da kötü hale getirildi. Yeni sistemle neler değişecek:

- Sınav 2 ayrı bölümden ve tek oturumdan oluşacak.
- Sözel, sayısal ya da eşit ağırlık öğrencileri, o dersleri okusun okumasın, fen bilimleri, matematik-geometri, edebiyat derslerinden tam olarak 120 net çıkaramazlarsa 2. bölüm işe yaramayacak.
- 2. bölüme gelince, bu bölümde her öğrenci okuduğu bölüme göre cevaplayacak. Örneğin, sözel bölümü öğrencisi Edebiyat-Sosyal sorularını cevaplamak zorunda. Diğer bölümdeki sorular yarar sağlamayacak.
- Açık öğretime gitmek isteyenlerin 120, 2 yıllık okumak isteyenlerin 160 ve 4 yıllık okumak isteyenlerin ise 180 soruya doğru cevap vermesi gerekecek.

Bu sistemin en çok dershanelere faydası olacak. Daha önce öğrenciler evde çalışarak da başarabiliyorlardı. Ama sınav gittikçe zorlaşıyor. Yüzbinlerce öğrenciden pek azı üniversiteli olabilecek. Dershanelerde daha çok test çözmeyi ve daha iyi kavratmayı vaat ederek öğrencileri çekecek. Eğitim sistemi öğrenciler bir at gibi yarışa hazırlarken birileri de bunun üzerinden para kazanacak. Ancak eğitim sistemi öyle bir hal almış ki, yoksul öğrencilerin üniversiteye girmesini engellemeye çalışıyorlar. Geleceğimizi etkileyen yaklaşık 3 saatlik sınavla hayatımızı daha da zorlaştırıyorlar. Bu eğitim sistemini tüm toplum için yararlı hale getirmek için;

- ÖSYM sınavı kaldırılmalı, öğrencilerin yeteneklerine göre bölümlere gitmeleri sağlanmalı (Özel yetenek sınavı gibi.)
- Parasız eğitime geçilmeli. ÖSYM sınavı olmayacağından dershanede verilecek bilgi okulda verilmeli.
- Ezberci eğitime bir son verilip, yaratıcı ve deneysel eğitime başlanmalı.
- Eğitimin ardından devlet herkese iş ve iş güvencesi sağlamalıdır.

Ancak kapitalistler bu hakları bize kendiliğinden vermezler. Bu nedenle haklarımızı almak için örgütlenmeli, mücadele etmeliyiz. Daha iyi bir eğitim mücadelesi, yeni bir toplum yaratma projesinden bağımsız değildir. Bugün öğrenci, yarın işçi ya da işsiz olarak işçi sınıfının bir parçası olacağız. Okullardaki mücadelemiz sınıf mücadelesinin bir parçası olmalıdır. 3 saatlik bir sınavın hayatımızı değiştirmesi için değil, sömürsüz bir dünya için mücadele etmeliyiz.

Deniz Naz

Türkiye'nin Askeri sermaye OYAK

AKP hükümeti özelleştirmelere hız vereceğini açıkladığı tarihten bu yana 20 milyar dolar tutarında devlete ait işletmeyi yerli ve/veya yabancı sermayeye peşkeş çekti.

Özellikle de sermayenin iştahını kabartan Telekom, TÜPRAŞ, Erdemir satıldı. Daha sonra ise sırada THY, Milli Piyango, PETKİM gibi işletmeler var. Başbakan burjuvazinin çıkarlarını arttırmak için cansiperane bir tutum içinde. Sadece başbakan mı? Hayır. Maliye Bakanı ve tüm kabine üyeleri canla başla burjuvaziyi memnun etmek için, gece gündüz demeden ülkeyi pazarlamakla görevliler. Hatta maliye bakanı 'gerekirse pijamayla görüşmelere gideceğini' açıklayarak burjuvaziden şimdilik tam not aldı.

Peki başbakan "ben ülkemi pazarlamayla mükellefim" diyerek neyi, kime pazarlıyor? Tabii ki işçilerin ve emekçilerin vergileriyle oluşturulan KİT'leri yerli ve yabancı sermayeye pazarlıyor. Bu özelleştirmelerden şunu biliyoruz ki sermaye çevreleri ucuza aldıkları fabrikalardan çok büyük kârlar elde edecekler. Peki, özelleştirmeden dolayı işçiler ve emekçilere ne düşüyor? İşsizlik, yoksulluk, örgütsüzlük...

Hükümet en son Erdemir fabrikasını '**Türkiye'nin gözbebeği**' ordunun kurmuş olduğu Ordu Yardımlaşma Kurumu'na (OYAK) yüzde 46'lık hisse karşılığında 2.77 Milyar dolara sattı. OYAK böylece demir-çelik sektöründe tekel konu-

muna ulaştı. Ayrıca burjuva medya, OYAK'ın, Erdemir ihalesini kazanmasını "yerli" sermayenin "yabancı" sermayeye karşı zaferi olarak propaganda etti. (Erdemir'in "yabancıya" gitmemesi bir başarı olarak sunulmakta.) Burada amaç işçi ve emekçilerin bilincini bulandırmak, özelleştirme saldırısını sorunsuzca yaşama geçirmektir. OYAK'ın, Erdemir ihalesini kazanması bir başka gerçeği tekrardan gündeme getirdi. Generallerin denetimindeki bir büyük sermaye grubu olan OYAK'ın, kapitalist ekonomi içerisinde tuttuğu yer ve sahip olduğu mali kaynaklar. Bu konuya değineceğiz.

OYAK: Generallerin Sömürü Aracı

OYAK, alt rütbeli subayların bir girişimi olarak başlayan 1960 darbesinin ardından gündeme geldi. Çünkü ABD emperyalizmi ordunun içindeki alt rütbeli subaylarının özellikle SSCB ile ilişkilenmelerinden çekinmekteydi. Böylece ordunun subay kademesini burjuvalaştırmak için OYAK hayata geçirildi. Buradaki amaç, subayların asgari seviyedeki yaşam standardının bir üst sınıfa çıkarılması hedefiydi. Çünkü subayların işçi sınıfına yakın yaşam koşullarında yaşamasının ordu içinde "sol" ve/veya anti-emperyalist fikirlerin zemin bulmasını kolaylaştıracağından korkuluyordu. Bundan da en çok ABD rahatsız olacaktı.

1 Mart 1961 tarihinde 205 sayılı yasa ile "emeklilik ve yardımlaşma kurumu" olarak kurulan OYAK'a, Emekli Sandığı, SSK ve Bağ-Kur'dan farklı şirket olma hakkı tanımıştır. Böylece OYAK bir sigorta sandığı görünümünde altında dev bir holdinge dönüşmüştür.

Benzer şekilde Türkiye Sanayici ve İşadamları Derneği'nin (TÜSİAD) kuruluşu da dernekler kanununa göre düzenlenmiştir. Oysa bugünkü yasalara göre derneklerin siyaset yapmaları yasaktır. Ancak burjuva devletin yasaları (TÜSİAD'a) ayrıcalıklı olarak siyaset yapma hakkını tanımıştır. Bir yanda Emeklilik ve Yardımlaşma Kurumundan

ayesi:

holdingleşmeye giden OYAK, diğer yanda sözüm ona siyaset yapma yasağı olan TÜSİAD örnekleri devletin gerçek güçlerini de göstermektedir.

OYAK üyeleri daimi üye sıfatıyla Türk Silahlı Kuvvetleri kadrolarıdır. Geçici üye sıfatında olanlar ise yedek subaylardır. OYAK'ın yönetimini ve denetimini sağlayan kurullar askeriyeden emekli olmuş komutanlar ve generallerdir. OYAK kendini tanımlarken "ordu ayrı, OYAK ayrı; biz sivil bir kurumuz" yalanıyla gerçeği örtmeye çalışıyor. Aksine OYAK'ın yönetim yapısı tümüyle generallerden oluşmaktadır. (AKP'li Maliye Bakanı Kemal Unakıtan da OYAK Genel Kurul üyesidir, Erdemir'i OYAK'a satan adam!)

11-17 Ekim 2005 tarihli Aktüel dergisinde OYAK ile ilgili yapılan söyleşide İsmet Akça, OYAK'ın işleyişini şöyle aktarıyor; "OYAK üç temel organdan oluşuyor. Temsilciler Kurulu, Genel Kurul, Yönetim Kurulu. Temsilciler Kurulu 50 ile 100 üyeden oluşuyor. Bu sayı daimi üye adedi esas alınarak belirlenir. Tamamı askerdir. Genel Kurul 40 kişidir ve bunlardan sadece 9'u sivilidir. Yönetim Kurulu'nda 7 üye vardır, bunlardan üçü askerdir, dört sivil ise yasada belirtilen özel bir komite tarafından seçilir. Yasaya göre Yönetim Kurulu'nda üç asker, dört sivil bulunmalıdır. Fakat 1976'dan beri Özel Komite'nin seçtiği dört kişiden biri mutlaka asker olmakta, dolayısıyla Yönetim Kurulu dört askerden, üç sivilinden oluşmaktadır. Genel müdür ise her zaman profesyonel-sivil bir yönetici olmaktadır" şeklinde aktarıyor...

OYAK'ın oluşmasında mali ayrıcalıklar

Burjuva devletin yasaları işçilerden, emekçi halktan topladığı vergileri burjuvaziye aktarır. Bur-

juvazi vergi ödemez. Hükümetler belli dönemlerde vergi afları çıkartarak sermayeye nefes aldırır. (Örneğin önümüzdeki günlerde patronların birikmiş SSK ve Bağ-Kur prim afları gündeme gelecek.) OYAK'ın da her şeyden önce vergi muafiyeti var. OYAK'ı diğer sermaye gruplarından ayıran vergi kaçakçılığını yasal olarak yapmasıdır. OYAK yasal statüsünden kaynaklı olarak vergi muafiyetine sahiptir. OYAK, Kurumlar Vergisi ve Gider Vergisinden de muaftır. Dahası OYAK, yapılan bağışlardan ya da kestiği aidatlardan gelir vergisi ödemez (Türk Silahlı Kuvvetleri'ndeki bütün subay ve astsubayların ücretlerinin yüzde 10'u, yedek subayların ücretlerinin de yüzde 5'i kesilir.) Böylece OYAK yasal olarak vergi kaçakçılığı yapan bir sermaye grubudur. OYAK'ın bu şekilde büyümesi ister istemez diğer sermaye gruplarını da rahatsız etmektedir. Otomotivden çimento, enerjiden finansa, gıdadan da son olarak da demir-çelik sektörüne kadar geniş bir alanda gelişimine devam etmektedir.

OYAK'ın diğer şirketleri

OYAK'ın çeşitli sektörlerde faaliyet gösteren işletme sayısı 30'a ulaşmış durumda. Başlıca işletmeleri OYAK Renault, OYAK Bank, OYAK İnşaat altı ilde çimento fabrikaları, OYAK Beton, AXA OYAK Holding, OYAK Yatırım ve Menkul Değerler, OYAK Emeklilik,

OYAK Ankerbank, Halk Leasing, Tam Gıda, Eti Pazarlama, OYAK Konut İnşaat, OYAK Pazarlama, Oytaş, OYAK Savunma ve Güvenlik Sistemleri, OYAK Enerji, OYAK Teknoloji, OYAK Kağıt Ambalaj vb. şekilde bu liste daha da uzatılabilir. Üstelik bu şirketlerin önemli bir kısmı faaliyet gösterdiği sektörlerde en önde gelen ve en kârlı şirketler durumdadır. Ordu 45 yılda dev bir sermaye grubuna dönüştü. Ordunun iktidardaki siyasi payı büyüdükçe, OYAK'ın ekonomideki payı da büyüyor.

OYAK, Erdemir ihalesi sürecinde kendisini "milli sermaye" diye pazarladı. Ama gerçek tam tersinedir. OYAK, Almanya da kurulu "OYAK Ankerbank" üzerinden Alman mali sermayesiyle; STEAG şirketine ait İskenderun barajındaki yüzde 49 payıyla Alman sanayi sermayesiyle kaynaşmış durumda. OYAK, Renault fabrikaları ve Renault otomobillerinin Türkiye satışını yapan MAIS üzerinden Fransız sanayi sermayesiyle; AXA OYAK sigortacılık üzerinden Fransız mali sermayesiyle kaynaşmıştır. OYAK'ın ayrıca İngiliz, İspanya sermayesiyle ilişkileri bulunmaktadır. Ayrıca OYAK, ABD'li Lastik Şirketi Goodyear'ın da kırk yıllık ortağıdır.

Görüldüğü gibi OYAK çoktan Avrupa sermayesiyle birleşmek anlamında AB'ne girmiş durumda. Sonuç olarak generaller Erdemir sürecinde ortaya çıkmadılar. OYAK 45 yıllık bir süredir kapitalist ekonomi içinde yerini ve safını belirlemiş durumda. Ordunun artık ülkenin "milli meselelerini" göz önünde bulundurarak değil, sermayesini artırmak yönünde tutum ve siyaset belirlediği ve dev bir şirkete dönüştüğü oranda da bu politikasını daha da derinleştireceği açıktır.

Kamu çalışanları sözleşmeli çalışmaya zorlanıyor

Ücretlerin düşmesi, çalışma saatlerinin uzaması, esnek çalışma, sosyal güvenliğin tasfiyesi, yaygınlaşan işsizlik, özelleştirmeler... Dergimizin daha önceki sayılarında "neoliberal karşı devrim" olarak tarif ettiğimiz bu süreç, işçi sınıfından güçlü bir tepki görmeksizin devam ediyor. Bu planlı saldırılar, kamu sektöründe de bir dizi sözde reform tasarısını beraberinde getiriyor. Kamuya ait işletmeleri özelleştiren hükümet, Kamu Personel Rejim Yasası ile kamu çalışanlarını esnek, güvencesiz bir çalışma ortamına doğru sürüklüyor. Amaç, kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi.

Bu yasa geçtikten sonra 1 milyon kamu emekçisi sözleşmeli personel haline gelecek. Üst düzey bürokratlar, polisler, din görevlileri, denetim görevlileri ve öğretmenler dışında diğer devlet çalışanları, başta sağlık çalışanları olmak üzere, sözleşmeli hale gelecek. Memur veya sözleşmeli personel olabilmek için ülke çapında yapıla-

cak merkezi sınavda başarılı olmak gerekiyor. Başarılı olanlar işe başlamadan yazılı bir sözleşme imzalayacaklar. İlk defa memur olacaklar 1 yıl aday memur olarak çalışacaklar. 2006 yılı için belirlenen personelin yüzde 80'i işe alınacak. Yaklaşık 66 bin personel alınması bekleniyor.

Düzenlemenin ardından işe başlayacak sözleşmeliler, memur, sözleşmeli personel, geçici personel, diğer kamu görevlileri ve işçiler olarak bölünecekler. Yıl sonunda performansına göre ödül verilecek. Denetimi yapacak olanlar ise amirler. Amirler, "iyi, pekiyi, orta ve kötü" notlarını verecekler. Haftalık çalışma saati 40 saat olacak. Yıllık izinler ilk 5 yıl için 15 işgünü, 6 yıldan 15 yıla kadar 20 işgünü ve 15 yıldan fazla olanlar için de 25 işgünü olacak. Ayrıca tüm ödemelerden gelir ve damga vergisi kesintisi yapılacaktır.

Amaç Ne?

Bu yasa tasarısı, çok yönlü bir

saldırının parçası. Birincisi, kamu sektöründe çalışan işçileri örgütsüzleşmeyi hedefliyor. En ufak bir mücadele ve hak arama çabası sözleşmenin feshi ile sonuçlanacak. Ya da amirlerin keyfi denetimine bırakılacaklar. Amir performansını değerlendirecek. İkincisi, kamu emekçilerinin, mücadelelerle kazandıkları ücret ve sosyal haklarını tırpanlamayı hedefliyor. Sözleşmeli personeller daha düşük ücretle çalışacak, birçok sosyal haktan mahrum olacak. Üçüncüsü, kamu sektöründe özelleştirmelerin önünü açmayı ve tüm kamu kurumlarını özelleştirerek paralı hale getirmeyi hedefliyor. Sağlıktan eğitime her tür kamu hizmeti özel sektöre devredilecek ve paralı hale gelecek.

Kamu Personel Rejim Yasasını durdurabilecek güce işçi sınıfı sahip. Sermayeye ve onun gerici yasalarına karşı birleşik bir seferberlik bu saldırıyı durdurabilir. Ancak sınıf güçleri dağınık. Kamu emekçilerinin sendikaları 3 konfederasyona bölünmüş durumda. Kamu emekçilerinin mücadelesine önemli bir güç kazandıran KESK güç kaybediyor. Koltuk kavgalarını, tabandan kopuk eylem çizgisi izliyor. Bir de hükümetin KESK'e bağlı sendikalara dönük saldırısı bu tabloya ekleniyor. Eğitim-Sen'in kapatılması davası gibi... İşçi sınıfına dönük saldırılar her gün yoğunlaşıyor. Sendika bürokratlarından bağımsız bir taban hareketi birleşik mücadele hattını örebilir. **Ö z e l l e ş t i r m e l e r e**, sendikasılaştırmaya, tenkislara karşı bu birliği yaratmak için örgütlenelim.

Fuat Karan

DİSK yeni “sol” arayışlar içinde

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), 14-15 Ekim’de, Bolu Kuru Otel’de ‘*solda yeni arayışlar*’ adıyla sempozyum düzenledi. Burjuva basını toplantıyı, “*DİSK yeni sol parti kuruyor*” diye yansıttı. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ise, “*hayır biz sol parti kurmuyoruz, ama solu birleştirecek bir platform açmak istiyoruz*” dedi. Toplantının katılımcıları ağırlıklı olarak liberal ve Kemalist-ulusalcı akademisyen ve yazarlardan oluştu. (Zekeriya Temizel, Bülent Tanla, Yalçın Doğan, Derya Sazak Can Dünder, Tarık Akan, Ece Temelkuran, Aydın Engin vb...) Toplantıya yaklaşık 60 kişi katıldı.

DİSK’in böyle bir toplantıya ev sahipliği yapmasının nedeni sadece Süleyman Çelebi’nin kendisini bu yolla meclise taşıması olarak algılamak eksik ve yanıltıcı olur. Burjuvazi siyasal düzenin devam ettirebilmesi için, kitleleri yanıltmak için, “sağ” veya “sol parti”leri kitlelerin önüne seçenek olarak sunar. Kitleler de bu seçeneklerden kendilerine yakın buldukları partiyi desteklerler. Aslında bu “sağ-sol” partiler düzenin partileridir; bu partiler mevcut düzene yani kapitalistlere hizmet ederler. Burjuvazi için bugüne kadar “sol” kesim olarak nitelenen yoksulların kontrol edilmesi CHP gibi partiler aracılığıyla gerçekleşiyordu, çünkü CHP gibi partiler emek söylemleriyle yoksulların kendilerini ifade edebilmelerinde bir alan gibi gösteriliyordu. CHP ve benzeri partilerin son dönem politikalarıyla bu göstermelik işlevlerini yüklenmekten uzaklaştıklarını düşünen burjuvazi şimdi yoksulların tepkilerini kontrol edebilecek yeni arayışlar içinde ve bu iş için şimdilik en öne çıkan DİSK gibi görünüyor.

Toplantının gündemi

Toplantıda ‘*sol alternatif siyaset*’ tartışıldı. Ne hikmetse DİSK işçilerin, emekçilerin sorunlarını çözeceği yeni bir arayışın içine girmekten bahsediyor. Ama toplan-

tıya sorunları yaşayan işçileri, emekçileri çağırıyor. DİSK’in toplantıya çağırdığı konuşmacılara bakılırsa amaçladığı sol bir platformun kime hizmet edeceği belli görünüyor. Sendikalar bu tür arayışlara giriyorlar ama sermayenin ekonomik ve siyasal saldırılarına yani kapitalizme karşı mücadele etmekten uzak duruyorlar. Bu da onların sözlerini, çağrılarını işçi ve emekçiler açısından “şüpheli kılıyor.” Özelleştirmelere, sosyal güvenliğin tasfiyesi yasalarına karşı işçi ve emekçileri kararlı bir mücadeleye hazırlamaları gerekirken, sendikaların başın çöreklenmiş bu bürokratların başka hesaplarla çeşitli arayışlar için mücadele ettiklerini görüyoruz.

Tabii ki işçiler-emekçiler, sendika bürokratlarının duyarsızlıklarını, patronlarla uzlaşarak kendilerini nasıl sattıklarını çok daha iyi bilir. İşçi ve emekçiler kendileri için böyle bir toplantıdan, böylesi bir anlayış söz konusu olduğu sürece olumlu bir sonuç çıkmayacağını da gayet iyi biliyor. DİSK, sosyalist çevreleri bu toplantıya çağırmadı. Ama fabrikalarda devrimcilerin üzerinden siyaset izliyor. Mitingleri onların üzerinden kalabalık gösteriyor. Ne hikmetse böyle bir toplantıdan ise devrimcileri uzak tutuyor. Maksat ortada; eleştiren, ayak bağı olan kimse olsun istemiyorlar. Devrimciler de bu durumdan iyi bir ders çıkarmalı, sendika bürokratlarının oyunlarına ve çıkarlarına alet olmamalıdır.

DİSK’in amacı nedir?

DİSK’li bürokratlar son seçimlere kadar CHP’nin yanındaydı. CHP, seçim döneminde Süleyman Çelebi’nin adaylığını kabul etmeyince çıkarları ters düştü. Ve gidecekleri bir parti olmadığı için şimdi solda yeni bir arayış içine girdik diyorlar. Oysa şu anki savundukları görüşler ne CHP’den ne

de SHP’den farklı değil. DİSK sendikasının bu hazırlıkları da boşuna değil. 2007’de genel seçim yapılacak, buna hazırlık yapma niyetindedirler. Biz sendikaların siyaset yapmasına karşı değiliz, ama burjuva siyaset değil. DİSK’in bu çıkışını fırsat bilen Emeğin Partisi emekçileri partisine çağırıyor. Çağırma ile işçiler partiye gelselerdi şimdiye kadar Türkiye’de devrim olmuştu.

Evet, bugün işçi sınıfının çıkarlarını savunacak, onları örgütleyecek bir partiye ihtiyaç var. Ama bu DİSK’in girişiminde bulunduğu gibi bir parti değil. İşçi sınıfının acil sorunlarını önüne koyan ve bunlar için mücadele eden ve bu kapitalist düzenle hiçbir ilişkisi olmayan bir partiye ihtiyaç var. İşçi sınıfı adına hareket eden bu işbirlikçi-uzlaşmacı bürokratik anlayışlar yeni bir ‘*sol çözüm*’ bulsalar da yalnız kalacaklar. Çünkü tabana dayanamayan, AB uygulamalarına evet diyen, ileriliği sol liberalizm ile sınırlı, hayata sınıf mücadelesi açısından, işçi ve emekçiler ekseninden değil de sivil toplum ve yurttaşlık anlayışı içinden bakan küçük burjuva eğilimler tarihte hep yalnız kalmışlardır.

Nergis Çayır

Serna-Seral işçilerinin grev hakkı için imza kampanyası

Kötü çalışma koşullarına ve düşük zamma karşı Serna- Seral işçileri 16 Eylül' de greve çıkmışlardı. Grevleri süresince bir çok zorluk ve kısıtlamayla karşılaşan işçiler, 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev Lokavt Kanunu' nun değişmesi için imza kampanyası başlattılar.

Kadıköy İskele Meydanı' nda stand açan işçilere TEKSİF Bakırköy Şube Başkanı Çetin Yelken de destek verdi: "Öyle bir yasa ki işçinin kıpırdaması yasak, patrona her şey serbest." 15 gün boyunca açılan imza standında toplanan imzalar Türk-İş ve TEKSİF Genel Merkezi ile TMBB' ye iletilecek.

AB ve demokratikleşme yalanlarının işçi sınıfına bir şey kazandırmayacağı bu örnekte de bir kez daha görüldü. Çözüm, Serna işçilerinin yaptığı gibi örgütlenmekten ve mücadele etmekten geçiyor.

Kuş Gribi' nin faturası işçilere kesildi

İzmir' in Kemalpaşa Armutlu Beldesinde kurulu Banvit Beyaz Et Fabrikası'nda, kuş gribinin faturası her zamanki gibi işçilere kesildi. İkramiyelerinin tamamına ve bayramdan sonra alacakları ücrete yüzde kırk kesinti uygulanacağını açıkladı.

Kuş gribi vakasının ardından üretimde düşme yaşandığı ve bundan tüm sektörün etkilendiği gerekçe gösterildi. İşçiler birlik olmadığı sürece patronlar keyfi davranmaya devam edecekleri. Kuş gribinin faturası işçilere çıkarılamaz.

Fransız Şirket Connex, işçilerin öfkesi ile karşı karşıya

Fransız şirketi Connex, İsveç toplu taşıma işçilerinin sendikası SEKO' nun en aktif şubelerinden birinin başkanı Per Johansson' u işten attı. Toplu taşımacılık işçilerinin haklarını ve yolcu güvenliği ile ilgili sorunları sık sık gündeme getiren Per Johansson' u işten atan Connex' i protesto eden işçiler, eylemlerini Avrupa' ya yaymak istediklerini belirttiler. Özelleştirme politikaları sayesinde 5 yıl önce İsveç' te piyasaya giren Connex yönetimini uyarmak için işçiler, şimdilik trafiği yavaşlatma ve durdurma eylemi yaptı.

AB' nin genişleme nedenlerinden biri, işçi sınıfını ucuz emek gücü ile rekabet ettirerek haklarını gaspetmektir. Geri ülkelerin işçileri, gelişmiş kapitalist

ülkelerin işçileri birlikte örgütlenmeli ve kapitalist sömürüye karşı durmalı.

Grev yaptılar ve kazandılar

Gaziosmanpaşa Belediyesi'nin çöp toplama işini yapan taşeron firma Akmercan Temizlik'te gece amiri olan bir işçi, yaptığı kazanın ardından kamyondaki hasarın ücretinden kesilmesine karşı çıkınca işten atıldı. Yaklaşık 200 işçi arkadaşlarının işten atılmasını protesto edip iş bıraktı.

960 işçinin çalıştığı Akmercan Temizlik'te, mesai ücretlerinin ödenmemesi, masrafların ücretlerinden kesilmesi, ayda bir eldiven verilmesi gibi kötü çalışma koşullarından dolayı da işçiler bütün gece çalışmadılar. Sabah patronlarla yapılan görüşme sonucu anlaşma sağlandı. Atılan işçi geri alınırken işçilerin talepleri de kabul edildi.

Migros' ta grev hazırlığı

Migros' ta grev hazırlıklarını hızlandıran Tez Koop-İş Sendikası' nın işverenle yaptığı görüşmeden sonuç çıkmadı. 28 Ekim' e kadar anlaşma sağlanamazsa yaklaşık 500 işyerinde çalışan 7 bin işçi greve çıkacak. Grev işçilerin en önemli silahıdır. Bu silahı, tabanı susturmak için ortaya atıp. Son gece anlaşmak sendika bürokratlarının genel tavrıdır. Aidatların kesilmesini istemeyen ve işçilere de yardım yapmak istemeyen sendika ağaları son gece anlaşılır.

Oysa grev önemli bir işçi seferberliğidir. İyi örgütlenmiş, hazırlıklı bir grev işçi sınıfına büyük kazanımlar getirir. Tez koop-iş bu konuda ciddi olmalı, Migros işverenin işçilerin taleplerini kabul etmeyeceğini görerek işçileri mücadeleye hazırlamalıdır. Sınıf sendikacılığı bunu gerektirir.

Fransa' da genel grev

Fransa' da ücretlerin erimesi, alım gücünün azalması ve iş güvencesinin kaybolmasını protesto etmek için kamu ve özel sektörde ulusal düzeyde greve gidildi. Demiryolu ve hava taşımacılığı da grevden etkilendi. Force Ouvriere Sendikası Genel Sekreteri, greve katılımın güçlü olduğunu, hükümetten acil yanıt beklediklerini belirtti. Ancak bir çok ülkede çıkarılan yasalarla işçilerin kazanılmış haklarının yok edilmeye çalışılmasına karşı uluslararası mücadele gereklidir.

Derleyen: Mavi Mayıs

Fabrikalardan mektuplar

Sözleşme yaklaşıyor, sendikadan bilindik görüntüler

Fabrikada şu an bir sessizlik hâkim. Yapılan alkışlı eylemden sonra patron geri adım attı ve şimdilik uzlaşmacı bir politika izliyor. Yönetim daha önce uygulamak istediği bazı kararları temsilcilere sormadan müdürlere ve ustalara uygulamaya çalışıyordu. Yapılan eylemden sonra temsilcilere sorarak yaptırmaya çalışıyor. Bu durumda temsilciler uyanık olmalı, uygulanılmak istenen kararlar bizlerin çıkarınsa onaylamak yoksa işverenin oyununa gelmemeleri gerekir.

Sözleşmeye doğru

Sözleşmeye az bir zaman kaldı. Temsilcilerin söylediklerine göre iki ay sonra yeniden çoğunluk tespiti yapılacak. Sendikanın yeniden yetkiyi alabilmesi için yüzde 51 çoğunluğu yakalaması gerekli. Elde edilen yüzde 51 çoğunluk bakanlığa gönderilecek. Bakanlıktan patrona onay kâğıdı gelecek, patron iki ay içerisinde ya onay ya da itiraz hakkını kullanacak... Temsilcilerin söylediklerine bakılırsa bir önceki sözleşmede yaşadıklarımız yeniden yaşanmayacak. Bu şunu gösteriyor ki sendika geçen sözleşmede yediği haltı kabul ediyor. Bugün ise aynı hikâyeleri bize anlatmaya çalışıyor. süreçte patron boş durmayacak, daha önce yaptıklarını tekrardan yapacak. Baskılar, tutanaklar, tehditlerle bin bir bahane arayıp, bize baskı uygulayacak. Pek iyi biz patronun bu saldırılarına ne kadar hazırız? Nasıl hazırlanmalıyız?

Fabrikada bu sürece hazırlanmak için temsilcilerin öncülüğünde 15 günde bir toplantı yapılıyor. Bugüne kadar beşincisi düzenlendi. Toplantının gündemini katılan işçiler belirliyor. Genellikle işyerinde yaşanan olaylar tartışılıyor. Zaman zaman da sendikacıların tutumları tartışılıyor, eleştiriliyor. Bir önceki sözleşmeyi tartışan işçiler sendikacıların tutumundan şikâyetçi olduklarını bağıra bağıra söylediler. Sendikacılar bize sormadan sözleşme hazırladılar, bize sormadan imza attılar. Karşı çıkanları da işten attırdılar. Temsilcilere soru soran bir işçi "peki bunların yeniden yaşanmayacağını garantisini kim verecek bize" dedi. Temsilcinin cevabı "biz o zaman acemiydik fazla bir şey bilmiyorduk, her şeyi sendikacılar yaptı, bu sözleşmede böyle bir şey yapamazlar, biz buna hayatta izin vermiyoruz, yaparlarsa imza atmıyoruz, istifamızı veririz size söz veriyoruz" dediler. Temsilcilerin bu konuşmalarına bakılırsa sendikacı olmak için önemli bir yol kat etmiş gibi görünüyorlar. Şunu iyi bilmemiz gerekir. Sendikacılar bu işin uzmanı olmuşlar. Aynı burjuva politikacılar gibi atıp tutuyorlar, vaatlerde bulunuyorlar, ama işçilerin örgütlü olmadığı işyerlerinde sendikacılar yine bildiklerini yapıyorlar. Bunun için bizim mutlaka sendikacıardan bağımsız bir örgütlenmeyi inşa etmemiz gereklidir. Biz, işçi temsilcilerine ve sendikacılara bırakırsak, temsilcilerin bilinçsizliği ve sendikacıların kurnazlığına güvenirse yine bize sorulmadan imza atılır, işten çıkarmalar yaşanabilir.

Bir Tekstil İşçisi

Çıkış söylentisi yayılıyor

İşyerinde her yıl olduğu gibi bu yılda işten çıkartma söylentisi gündemde. Yeni işe girenler işten atılmaktan korkuyor. Eski işçiler ise "keşke beni de işten çıkartsalar" diyorlar. Evet, çalışma koşullarından hiç kimse memnun değil, ama bu işyerinden çıkmakla da çalışma koşullarımızı düzeltmez, bu çözüm değil. Hangi işyerine gidersek aynı sorunu yaşayacağız. Çünkü bütün işyerlerinde patronlar var. Patronların amacı işçilerin daha iyi koşullarda çalışması değil, daha fazla kâr elde etmek için işçileri daha fazla sömürmektir. Yani hangi işyerine gidersek gidelim sorunların adı değil, patronun adı değişiktir. Bu yüzden bulunduğumuz işyerlerinde yaşadığımız sorunlarla ilgili olarak öncelikli tepki gösteren ve güvendiğimiz işçilerle sorunlarımızın nasıl ve ne şekilde çözümleneceğine dair konuşmalıyız. Bu sorumluluk duygusuyla hareket etmeliyiz.

İdare şoförü de işten çıkarttı

Servis çeken bir şoförü işten çıkartılar. Bu da yetmezmiş gibi sigortası olmadığı için tazminatta alamamış. Bunu duyun bazı işçilerde "ramazanda işçi mi çıkartılır mı?" dediler. Yeni şoför servise gittiğinde hem yol uzak geldi, hem de aldığı ücret az olduğundan işi bıraktı. Üç gün sonra eski şoförü işe geri aldılar. Şoförün başka seçeneği olmadığından eski şartlarla işbaşı yaptı. Örgütlü olmadığımız için patron istediğini yapıyor. Belki şoförle aynı işyerini paylaşmıyor olabiliriz, ama aynı kaderi paylaşıyoruz. Bu yüzden idarenin keyfi tutumlarına karşı sessiz kaldığımız takdirde, idare daha da saldırganlaşacak bunu engellemek bizim elimizdedir.

Bir Tekstil İşçisi

Fabrikalardan mektuplar

Patronun iş güvenliği göstermelidir

Geçen hafta fabrikanın yükleme bölümüne aracını park eden ve yükleme yapılmasını bekleyen şoför, yükleme esnasında iş sahasına girdi. Bu sırada vinçle yükleme yapan işçinin, yüklediği mallar sol taraftaydı. Şoför de bu yöneydi. Mallar yükleme yapan işçinin, şoförü görmesine engel oluyordu. Bu nedenle yükleme yapan işçi, şoförü görmedi ve uyaramadı. Yüklenen malın da yağlı olması nedeniyle vincin hareket edip durması malların havada sallanmasına neden oldu. Bu sırada birkaç demir vinçten kayıp şoförün üzerine düştü. Şoför çarpmanın etkisiyle istif halindeki demirlere çarparak yere düştü. Ve kan içinde kaldı. Bunun üzerine olayı görenler korkup ne yapacaklarını şaşırıldılar. Çoğu işçi şoförün öldüğünü düşündü. Şoför fabrikada bulunan bir araçla apar topar hastaneye kaldırıldı. Daha sonra son durumu hakkında bilgi aldık. Şoförün bir kaburgası kırılmış, kafasında, çenesinde ve boynunda oluşan kesiklere dikiş atılmış ve yoğun kan kaybetmiş.

Bu olay üzerine fabrikaya bir polis ekibi geldi. Patronla birlikte kazanın oluşumuyla ilgili bilgi aldılar. Daha sonra vinci kullanan işçinin ifadesini almak için karakola götürdüler. İşçi ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldı. Polisin fabrikaya gelmesi, daha önce işçilerin çok az gördüğü, hatta bazılarının hiç görmediği baretlerin ortaya çıkmasına neden oldu. Bütün işçilere baret dağıtıldı. Ve takılmaları söylendi. Üç dört işçi dışında kimse baret takmadı. Patron baret takmayan bir işçiyi gördü ve baret takmasını söyledi. İşçi ise "baret beni rahatsız ediyor, baretle çalışmaya alışkın değilim" diye cevap verdi. Bunun üzerine patron "evladım bunlar sizin güvenliğiniz için, bu baretleri takmanız gerekiyor, bu kuralları biz koymuyoruz, bize anlayış gösterin" dedi. Patronun bu konuşmalarına bakılırsa tam bir işçi dostu. Patrona sormak lazım peki bu baretler bu güne kadar neredeydi? Bugüne kadar işçiler farklı koşullarda mı çalışıyorlardı ki baret takmaları bugün söyleniyor?

Baretler güvenlik için mi, göstermelik mi? Patronun bu kurnazca politikalarına karşı uyanık olmak ve aldanmamak lazım. Patronun baret sevdası alacağı cezadan korkmasından kaynaklıdır. Patronun işçi düşmanı olduğu unutulmamalıdır. Bizler ise güvenliğimiz için baretleri takmalı, sürekli baretle çalışmalı ve iş güvenliği için ne gerekiyorsa patrona dayatmalıyız.

Bir Metal İşçisi

Asıl sorumlu Patron

Son dönemde şeflerin üzerimizde baskıları arttı. İşçilerin bölümlerini değiştiriyor, sözlü olarak azarlıyorlar. Şefler, bil-inçli olarak işçileri yıldırma istiyorlar. Bir arkadaş şefle bu yüzden tartıştı diye eve gönderildi. İdare, ne zaman geleceğinle ilgili biz sana haber göndeririz diyerek işçi arkadaşını fabrikadan uzaklaştırdı. Şimdi arkadaşın durumunun ne olduğunu kimse bilmiyor. Arkadaş 6 yıllık işçi.

Patron kıdemli işçilere kıdem tazminatı vermemek için baskı uygulamakta. Bu baskılara karşı örgütlü olmadığı-mızda işten ayrılmayı, hatta tüm yasal haklarımızı bırakmakla birlikte işten çıkıyoruz. Patronun istediği de budur. İkinci olarak idarenin biz seni çağırırız diyerek göndermesi bir aldatma çünkü işçi arkadaş 3 iş günü içinde iş başı yapmaması durumunda yasal olarak kendi çıkışını kendisi vermiş olacaktır.

Bu baskılar bir kişiye yapılmıyor, zaman zaman birçok işçi bu baskılardan nasibini alıyor. İşçiler olarak bir eksiğimiz var. Bu olayların tek sorumlusunu şefler olarak görüyoruz. Oysa şefler sadece bir piyondur. Kararları patron alıyor ve şeflere uygulatıyor. Bizim asıl hedefimiz patronlar olmalı.

Bir Tekstil İşçisi

İşgal altında “referandum”

Irak Seçim Komisyonu, 25 Ekim tarihinde işgal altında ki Irak'ın “yeni anayasasını” onaylamak için gerçekleştirilen referandumun sonuçlarını 10 gün gecikmeli de olsa açıkladı. “Bağımsız” Seçim Komisyonu'na göre, bundan böyle Irak'a federal bir yapı getirecek anayasa ülke genelinde yüzde 21.4'e karşı, yüzde 78.5 ile kabul edildi.

Anayasanın ret edilebilmesi için 3 ayrı merkezde yüzde 66 oranında hayır oyu gerekiyordu. İki il merkezinde açık farkla, Ninova'da ise yüzde 55'le hayır çıktı. Komisyona göre referanduma katılım oranı yüzde 63 olarak tespit edildi. Hatırlanacağı üzere, geçtiğimiz Ocak ayında gerçekleştirilen ve Sünnilerin boykot ettiği seçimlere katılım oranı da yüzde 60 olarak gerçekleşmişti.

Anayasa Seçim Komisyonu'nun Sünni üyesi Salih Mutlak sonuçların açıklandığı sabah düzenlediği basın toplantısında referandumu bir “komedi” olarak nitelendiriyor ve işbirlikçi Şii-Kürt hükümet yetkililerini Sünni bölgelerindeki hayır oylarını çalmakla suçluyordu.

Seçimlerde ve son referandum oylamasında gerçekleştirilen seçim hilelerini kavrayabilmek için ülkenin şu an içinde bulunduğu duruma bakmak yeterli. Irak'ın büyük bir kesimi olağanüstü hal koşullarında. Dahası, referandum oylamaları sürerken oylamaların gerçekleştiği bir çok bölgede ABD'nin direnişe yönelik ağır askeri operasyonları söz konusuydu. İşgal güçlerinin ve onların yerli işbirlikçisi olan yeni Irak güvenlik kuvvetlerinin yarattığı gündelik terör, bir yandan Irak halkına yönelik bir yıldırma operasyonuna dönüşürken, diğer yandan BM gözlemcilerince demokratikleşmeye dönük bir adım olarak tebrik edilen anayasa referandum sonuçlarında, kaç Iraklı'nın çekimser oy kullandığı bir sır gibi saklanıyor.

Tam bu noktada Birleşmiş Milletlerin Irak'ta oynadığı emperyalist role vurgu yapmak gerekiyor. Zira BM fiilen askeri işgal altında olan bir ülkede, demokratik kurumların oluşturulması görüntüsü altında gerçekleştirilen sömürgeleştirme siyasetinin kefilliğine soyunmuş durumda.

BM genel sekreteri Kofi Annan'ın referandum oylamasından kısa bir süre önce, Irak'ta demokratik kurumların oluşabilmesini olanaksızlaştıran güvenlik sorunlarına vurgu yaptığı raporunu geri çekmiş olması bu durumun en açık kanıtı. Söz konusu rapor işgal güçlerinin ve yeni Irak güvenlik teşkilatının sivil halka

uyguladığı şiddeti ağır bir dille eleştirmektedir.

Bağdat'ta referandum sonuçlarının 10 gün gecikmeli de olsa açıklandığı sabah, ülkedeki işgal birliklerinin askeri kaybının (ölümlerin) psikolojik sınır olarak nitelendirilen 2 bin rakamını geçmiş olması da bir başka manidar gelişmeydi. Zira bu rakam ABD emperyalizminin Vietnam halkından asrın tokadını yediği kirli savaşın ilk üç yılında uğradığı asker kaybı oranının aşıldığını gösteriyor. Diğer yandan, İngiliz Sunday Telegraph gazetesini gerçekleştirdiği bir araştırmanın sonuçları hayli çarpıcı. Zira bu araştırmaya göre değerlendirmeye katılan Iraklıların yüzde 82'si işgale tüm güçleriyle direnmeleri gerektiğine inanıyor. Yüzde 67'si işgalin ardından kendilerini daha az güvende hissediyor. Yüzde 65'i ABD ve İngiliz birliklerine karşı Irak direniş hareketinin gerçekleştirdiği saldırıları tümüyle destekliyor.

Murat Yakın

26. yılında İşçi Cephesi: Yeni bir evreye doğru

İşçi Cephesi'nin Yeni Dönem 0. sayısı Ağustos 2003'te okurlara sunulmuştu. Aradan geçen iki yıllık süre içinde elinizdeki 21. sayıyla birlikte düzenli olarak yirmi iki sayı dergi ve yılda en az iki üç kez olmak üzere çeşitli ulusal ve uluslararası konulara ilişkin ekler yayımladık. Yaptığımız bütün politik analizlerin, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin önündeki sınıf mücadelesi sorunlarına ilişkin ileri sürdüğümüz bütün çözüm önerilerinin, fabrikalardan, işyerlerinden gelen bütün mektupların, kısacası her devrimci görüşün ve yazının yöneldiği, amaçladığı tek bir hedef vardı ve hala da öyle: işçi sınıfının devrimci partisinin ve 4. Enternasyonal'in ülkemizde ve bölgemizde inşası. Lenin'in devrimci yayının niteliğine ilişkin olarak yaptığı "kolektif propagandacı, kolektif ajitatör ve kolektif örgütleyici" tanımından anladığımız hep bu oldu.

Devrimci bir yayın organının, emekçi kitlelerin ruh halinin, bilincinin ve mücadelelerinin bir parçası olmadığı, ve sadece kitlelerden kopuk sosyalistlerin düşüncelerini sergilediği bir platform olarak kaldığı sürece, devrimci partinin inşacısı olması olanaklı değil. Elbette bu ikinci tip teorik yayın organlarına da ihtiyaç var, ve var olanlara da saygı duyuyoruz, ama **İşçi Cephesi**'nin amacı, dediğimiz gibi, sınıf mücadelesinin önderlerini devrimci program etrafında birleştirmek ve kitle seferberlikleri içinde devrimci partiyi adım adım inşa etmek.

Ve bu noktada da samimi ve gerçekçi olmak durumundayız, zira asıl devrimci olan gerçekliğin kendisidir. Elbette **İşçi Cephesi**'nin arzuladığı gibi kitle mücadelelerinin, kitle bilincinin bir parçası olduğunu, öncüyü çevresinde toplayarak sınıf mücadelesi içinde referans oluşturan bir akım haline geldiğini söylemekten henüz oldukça uzağız. Bunun pek çok nesnel ve öznel nedeni var. Sınıf mücadelesinde yaşanan durgunluk hali, sendikaların ve karşı devrimci önderliklerin gerici politikaları, devrimci programımızı kitlelere taşımakta çektiğimiz deneyimli kadro eksiklikleri, bunların başında gelenler. Ama devrimci partinin inşasının salt irade ve istekle düz bir hatta ilerleyeceği hayalini de kurmuyoruz. Önümüzde kat edilmesi gereken epeyce mesafe var, bunun bilincindeyiz.

Ama öte yandan son iki yıl içinde aldığımız yolu ve ulaştığımız hedefleri de gerçekçi olarak tespit etmek durumundayız. Her şeyden önce, **kolektif örgütçü** niteliğindeki bir Troçkist yayın organının iki yıl boyunca fazla aksamadan ve giderek sistemleşerek yayımlanabilmiş olması, onun çevresindeki güçlerin

devrimci partinin inşası konusundaki kararlılıklarını ve daha da önemlisi devrimci Troçkist yöntemi uygulamadaki istikrarlarını göstermesi bakımından son derece önemli. On yıllardan beri aşmaya çalıştığımız Troçkist hareketin propagandist niteliğinin, nihayet dönüşüme uğratılmasında somut sonuçlara ulaştığımızı gösteriyor bu. Bu anlamda tarihi bir akım olarak **İşçi Cephesi**'nin Troçkist akım ve devrimci çevreler içinde devrimci Marksist ve 4. Enternasyonalci bir referans olma özelliğini perçinlediğini düşünüyoruz.

Ülkedeki Troçkist hareket içinde yer alan kümelerin büyük bir bölümü kendini **İşçi Cephesi** tarihsel akımından ayırarak tanımlamaya, kendine yeni ulusal ve uluslararası referanslar bularak bir karakter kazandırmaya çalıştı. Bu, akımımızın, propagandacı ve reformist, ve ama kendine Troçkist diyen uluslararası anlayışın karşısına, uluslararası önder Nahuel Moreno'nun dile getirdiği devrimci ortodoks Troçkist yöntemi çıkarmasının ve 4. Enternasyonal'in yeniden inşasını Uluslararası İşçi Birliği'nin (LIT) çevresinde örmeye başlamasının bir sonucuydu. Bu aynı zamanda devrimci Troçkist partinin inşasında bir kriz ve ayrışma dönemine tekabül ediyordu.

Bugün ise artık yeni bir evreye giriyoruz, derlenme ve birlik sürecine. Pek çok devrimci ve Troçkist akım, Stalinizmin iflasının ardından devrimci önderlik krizinin derinleşmesi karşısında kendi politik ve ideolojik konumunu yeniden tarif etmek, kendi öznel inşa deneyimlerini yaşamak ve bütün bunlardan ders çıkararak yeni mevizlere oturmak durumunda kaldı. Bunların önemlice bir bölümü, yeni reformizmin ve hareketçiliğin etkisi altında kalarak cephenin karşı tarafına geçti, ama bu arada Leninist-Troçkist programda ısrar ederek, küreselleşme çağının yarattığı yeni dünya duruma ve sınıf mücadelesinin temel taleplerine devrimci yanıtlar getirebilenler de oldu. Bu, bütün bir işçi hareketinde olduğu gibi Troçkizm saflarında da bir yeniden örgütlenme süreci başlattı.

Artık farklı geleneklerden gelen akımların aynı devrimci Troçkist program çevresinde toparlanabilmesinin nesnel koşulları oluşmaktadır. **İşçi Cephesi** de bu sürecin bir parçasıydı ve nitekim bu doğrultuda önemli bir adımın ortak ifadesi haline geldi. Bu anlamda şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, bugün **İşçi Cephesi** sadece yeni dönemde onu yayınlamaya başlayanların değil, farklı geleneklerden gelen iki akımın **ortak yayın organı** haline gelmiş durumdadır. Ve bizce bu, son iki yılın en önemli başarısıdır.

Uluslararası ve ulusal devrimci program ve mücadele tarzı anlayışı çevresindeki bu derlenme ve birlik sürecinin daha da gelişeceğine, Devrimci İşçi Partisinin inşasında bu doğrultuda da yeni ve daha derin ve kapsamlı adımların atılacağına inancımız tamdır. **İşçi Cephesi**'nin tarihi görevi de zaten budur.

İşçi Cephesi

